

mindes ikke, at det nogen Sinde før har været Tilfældet. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Grunden dertil er, at det i Finansudvalget er lykkedes os i Fællesskab at træffe det rette med Hensyn til disse Andragenders Behandling.

Angaaende de to Andragender, som Udvalget foreslaar at henvise til Kultusministeren, skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger. Det første, under Nr. 31, er fra 31 Forældre fra Landets forskellige Egne, der andrage om, at deres Børn maa faa fri Rejse hjem i Ferierne fra Døvtummeinstitutterne. Disse stakkels Børn trænge saa vist til al den Hygge og Pleje, som de kunne faa, idet de allerede i en tidlig Alder føres bort fra Hjemmet og overgives til fremmede, og trods de gode Forhold paa vore Døvtummeinstitutter ere disse dog ikke Børnenes Hjem og kunne aldrig nogen Sinde blive det. Allermest trykkende bliver det for de stakkels Børn, hvis Forældre ere fattige og ikke have Raad til at bekoste deres Rejse hjem i Ferierne, og af saadanne Børn er der mange. Jeg har netop et Eksempel saa godt som udenfor min Dør, hvor jeg har set, at et saadant døvtumt Barn har maatte tilbringe sin Juleferie paa Døvtummeskolen. Barnet har ganske vist ogsaa dér haft det godt i Juletiden, men alle de af os, som have haft et Hjem og vide, hvad det vilde sige, naar vi kom dertil i Juletiden, maa visselig beklage, at saadanne fattige Børn ikke kunne faa Lejlighed til at opholde sig hos deres Fader og Moder netop paa den Tid, fordi Forældrene ikke have Raad til at bekoste Børnenes Rejse frem og tilbage. Finansudvalget har forhandlet om denne Sag med Kultusministeren, og denne har stillet sig overordentlig velvilligt overfor Spørgsmaalet og lovet at gøre, hvad han kan, for at de fattige Børn kunne faa saadan fri Rejse. Mere forlange Andragerne heller ikke, og Finansudvalget har bestemt ønsket, at det paa Døvtummeskolerne nogenlunde skulde kunne afgøres, hvilke Børn der virkelig var trængende i den Forstand, at det offentlige burde bekoste deres Rejse frem og tilbage. Der vilde ikke være nogen ret god Mening i, at en velhavende Mands Søn eller Datter, som opholdt sig paa en saadan Anstalt, paakrævede Offentlighedens Hjælp for at kunne rejse frem og tilbage. Det kan maaske have sine Vanskeligheder at drage dette Skel, men med god Villie fra Døvtummeskolernes Side vil dette Krav dog vistnok væsentlig kunne tilfredsstilles.

Det er altsaa ud fra den Forudsætning, at det er fattige Børn, hvem Hjælpen skal komme til gode, at Udvalget har indstillet denne Sag til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Jeg ved vel, at vi for Øjeblikket leve i en Tid, hvor der skal spares, og hvor vi ogsaa skulle spare paa Frikort til Jernbanerne i saa vidt Omfang, som det er foreneligt med god Samfundsökonomi, men her er et Samfundsanliggende, som paakræver Lydhørhed fra alle Sider, ogsaa fra Ministeriets. Denne Lydhørhed har Kultusministeren, og han har derfor erklæret sig villig til at modtage Henvisningen, overveje Andragendet og se, hvad han kan bringe ud af det. Regelen har været, at saa godt som alle Børnene have været hjemme i Sommerferierne, ogsaa fattige Folks Børn, skønt det har knebet med at skaffe Penge til Rejsen frem og tilbage, men i de andre Ferier har der, som sagt, paa Døvtummeskolerne opholdt sig Børn, som virkelig trængte til at komme ud. At Ministeren skulde kunne billige en Ordning, hvorefter Børnene ved alle Højtiderne, foruden i Sommerferien, faa fri Rejse frem og tilbage, har Udvalget ikke bestemt krævet, men man ønsker, at det maa ske i saa vidt Omfang som muligt. Med denne Motivering skal jeg foreslaa, at Tinget henviser dette Andragende til Ministerens Undersøgelse og Velvillie.

Det næste Andragende, jeg skal omtale, findes under Nr. 41. Det er en Sag, vi kende fra i Fjor, et Andragende fra Styrelsen for Herning Museum om en Understøttelse. Jeg ved ikke, hvor mange af de Herrer der hørte Forhandlingerne herom i Fjor, men jeg ønsker ikke at gentage noget af det, som da blev sagt, og kan derfor fatte mig ret kort. Den daværende Ordfører for Andragender (Laursen) udtalte sig i Fjor i høj Grad velvilligt om dette Andragende, og ogsaa Ministeren udtalte sig velvilligt og lovede at tage under Overvejelse, om han, naar Budgettet lagdes for indværende Aar, kunde opføre en Bevilling til Støtte for dette Museums gode Formaal. Formaalet for Herning Museum er at samle gamle Sager fra Vest- og Midtjylland, for at vi og de Slægter, der komme efter os, kunne have et Overblik over, hvorledes Fædrene have levet. Dette Formaal er i høj Grad prisværdigt og kan med en vis Ret paakræve Offentlighedens Støtte. Styrelsen af Museet har imidlertid paa Grund af Pengemangel ikke kunnet udstrække sin Virksomhed saa meget som ønskeligt. Indtægterne og Udgifterne have ikke villet